

eksistere. Jeg vil kun sige, at hvis den ærede Ordfører følger den samme Opfattelse i sin praktiske Virksomhed, og han hentydede jo til, at han saa paa Sagen som praktisk Forretningsmand, beklager jeg hans Familie; det vil nemlig føre til hans Ruin. At han selv bliver ruineret, naar han nu en Gang har den Idé, er der jo ikke noget at sige til, det maa jo blive hans egen Sag, men for hans Families Skyld gør det mig ondt, naar han tror vedblivende at skyldte, hvad han en Gang har betalt, og derfor vedbliver at betale Renter af Beløbet, for det vil ubetinget føre til hans Ruin.

Den højtærede Minister har som Støtte for sin Anskuelse efter min Mening anført dels en ganske specifik Grund og dels en almindelig Grund. Den specifikke Grund er den, at en Gæld, som man selv ejer, efter hans Opfattelse ikke derfor ophører med at eksistere. Hvis Reserve-Pensionsfonden i sin Tid har ejet en Fordring paa Statskassen og den saa efter Statsbrandforsikringsloven bliver ophævet og dens Midler, som det hedder i denne Lov, inddrages i Statskassen, vedbliver alligevel efter den højtærede Ministers Mening Gælden at bestaa, og der kan altsaa, som det er gjort tidligere, disputeres, om man skal forrente den med $3\frac{1}{2}$ eller 5 pCt., selv efter at den er udslettet. Nu vil jeg spørge den højtærede Minister, hvis det virkelig er rigtigt, at den Gæld bestaar, hvis Statsgælden virkelig er akkurat den samme, efter at Reserve-Pensionsfondens Midler ere inddragne i Statskassen, hvad var det saa egentlig for en Fordring, som Reserve-Pensionsfonden havde paa Staten? Hvis en Mand for det første skylder 50,000 Kr. bort og ved Siden deraf har en Gæld til en anden paa 100,000 Kr., har han saa, naar han f. Eks. arver denne sidste Mand og hans Gældsfordring gaar over til ham selv, vedblivende en Gæld af samme Størrelse som før? Jeg troede, at han kun havde en Gæld paa 50,000 Kr. Lad os se Sagen paa en anden Maade. Den højtærede Minister paastaar, at Gælden vedbliver at være den samme for Statskassen. Der var i Reserve-Pensionsfonden en Fordring paa Statskassen paa 5,600,000 Kr. Nu vil jeg sætte det Tilfælde, at Finansministeren, inden Loven endnu var traadt i Kraft, havde indbetalt i Reserve-Pensionsfonden, hvad han da var fuldkommen berettiget til, 5,600,000 Kr. i Obligationer. Naar Staten skyldte dette Beløb til Pensionsfonden, maatte det være tilladt at udbetale det i Obligationer. Naar Pensionskassen var ophævet, hvad

var der saa sket? Saa vare Obligationerne gaaede tilbage, og Staten havde selv ejet dem. Nu synes den højtærede Minister ikke at kunne forstaa, at hvis han skulde have foretaget den nævnte Transaktion, maatte han have skaffet sig Obligationerne et Steds fra, han maatte faktisk have købt dem for at kunne henlægge dem i Reserve-Pensionsfonden. Det var da kun rimeligt, at han ved Fondens Ophævelse fik Obligationerne tilbage, men naar Reserve-pensionsfonden kun ejede en Fordring paa Statskassen og ikke mere, idet Statskassen aldrig nogen Sinde havde maattet udbetale hverken i rede Penge eller i Obligationer, hvad den skyldte til Fonden, saa var Gælden en Boggæld, men det vil sige, at Statskassen i Virkeligheden aldrig er bleven belastet med Udgifter i Anledning af den. Naar der altsaa var blevet henlagt Obligationer, f. Eks. Statsobligationer, i Reserve-Pensionsfonden, var det noget, som Statskassen maatte have skaffet sig, og saadanne Obligationer vilde have været Repræsentativer for Gæld, ganske uafhængig af, hvem der ejede dem, ganske uafhængig af, om det var Reserve-Pensionsfonden eller Statskassen, eller hvem der ejede dem, de have været Repræsentativer for Gæld, som Statskassen har gjort. Naar den skulde henlægge dem i Reserve-Pensionsfonden, maatte den købe dem eller eje dem i Forvejen og tage dem af sin Beholdning, og saa vilde den ogsaa faa dem tilbage igen ved Fondens Ophævelse. Men Boggælden har aldrig nogen Sinde medført, at der af Statskassen er blevet taget en eneste Øre til Henlæggelse til Reserve-Pensionsfonden; og saa vilde det ogsaa være ganske urimeligt, at Statskassen skulde kunne faa andet tilbage end den blotte Fordring, naar Reserve-Pensionsfonden ophører. Det synes jeg dog er en ganske simpel Ting, som den højtærede Minister og til min store Forbavselse heller ikke den ærede Ordfører kan forstaa. Hvis man tager det Eksempel, at en af de to Herrer skylder en Mand en Sum Penge og har givet ham et Gældsbevis derfor, og de saa arve ham, saa faa de deres Gældsbevis igen, og hvis de i Stedet for et Gældsbevis have givet ham en Prioritetsobligation i deres Ejendom, saa faa de den tilbage, naar de arve Manden, men den er jo ogsaa et Repræsentativ for Gæld, ganske uafhængigt af, hvem der ejer den. De have altsaa først gjort Gæld og have dernæst henlagt det Gældsbevis, som Obligationen er, til den Mand, de skyldte Penge. Det, som altsaa er sket ved den Lejlighed, her er Tale